

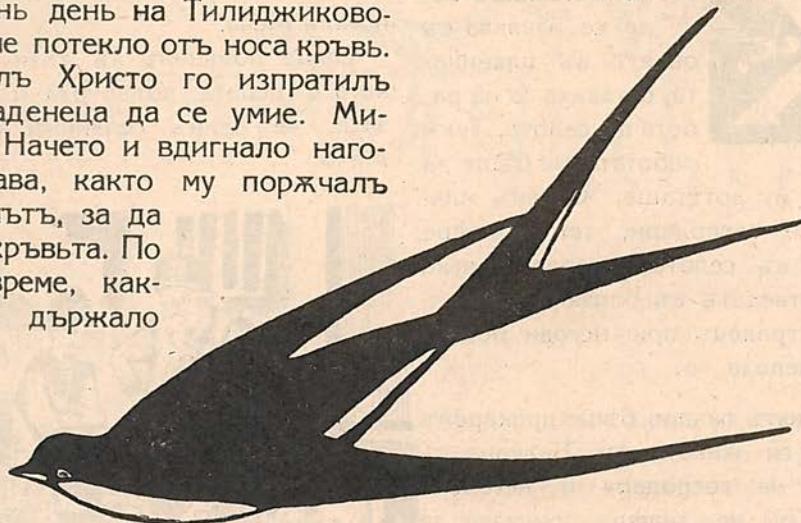
отъ тази страна на училището, утре отъ другата, подъ нѣкое гнѣзdo ще текне кръвь.

Тѣй мина много време.

Единъ день на Тилиджиково-то Наче потекло отъ носа кръвь. Даскаль Христо го изпратилъ на кладенеца да се умие. Мило се Начето и вдигнало нагоре глава, както му поржчалъ даскальтъ, за да спрѣ кръвьта. По едно време, както си държало

хапанато лястовиче и капѣла по бѣлата стена на училището.

Забравилъ носа си Начето. Изтичалъ въ училището и оба-

главата вдигната, погледнало къмъ стрѣхата на училището. И що да види. Изподъ нея се изсурналъ единъ смокъ и се надвесильтъ надъ едно гнѣздо. Лястовичетата се разпищѣли, раззвѣрчали се и старитѣ лястовици, а смокътъ брѣкналъ въ гнѣздото, измѣкналъ едно лястовиче и започналъ да го наглъща. Дѣрпало се едро то лястовиче, а смокътъ го стискалъ съ здравитѣ си челюсти да отмалѣе и го наглъта. А подъ челюститѣ му се стичала капка по капка топлата кръвь на за-

далъ на даскаль Христа. Изскочилъ той. Наскачали и децата, но смокътъ ги усѣтилъ и се дръгналъ подъ стрѣхата.

Разбрахме тогава всички, отъ какво кървѣха гнѣздата. А Станковъ Гължбъ заварди смока и единъ денъ го уби съ чифтето.

Ще речете, отъ кѫде се взе този смокъ въ тавана на училището. Катерятъ се пуститѣ! До училището имаше единъ старъ салкъмъ. Качилъ се на него и по клонитѣ, по клонитѣ се вмѣкналъ презъ зиркитѣ въ тавана.

Е. Кювлиевъ.

